

Sprawozdanie

komisji administracyjnej o prośbie gminy Stanisławowa względem udzielenia prawa poboru kopytkowego.

Wysoki Sejmie!

Rada gminna m. Stanisławowa uchwaliła przedłożyć wys. Sejmowi prośbę o udzielenie prawa poboru kopytkowego, na pokrycie wydatków utrzymania ulic, placów, chodników i mostów w obrębie miasta i dla podniesienia dochodów miastowych.

Postanowienia uchwalonej przez wysoki Sejm ustawy o mytach, na publicznych, nie eraryalnych drogach, mostach i przewozach nie dadzą się do tego wyjątkowego wypadku zastosować.

Myto, o które miasto Stanisławów uprasza, należy do kategorii i myta brukowego (Pflastermauth).

Miasto Stanisławów, drugie niemal z rzędu po Lwowie i Krakowie, liczące ludności 14.200 według konskrypcji z r. 1857. przedstawia się w najopłakańszym stanie, z przyczyny dopiero co zaszłego zniszczenia przez pożar, zostaje ze wszelkich środków materialnych ogołocone i musi ustąpić pod tym względem każdemu miasteczku w Austrii niższej lub Czechach.

Przestrzeń zajęta przez miasto wynosi 1.950 morgów.

Na tej przestrzeni znajduje się:

dróg eraryalnych	1.900°.
dróg i ulic miejskich	4.543°.
placów oszutrować się mających	27.700°□.
chodników wybudowanych	320°.
chodników budować się mających	5.460°.
brukowanie rynku	2.300°.
mostów	21 sztuk.
długość ulicy mającej się budować do żelaznej kolei	236°
Na powyższe budowy i na utrzymanie tychże jest potrzebną kwota według kosztorysu 123 366 złr. 13 c.	
Te wydatki nie mogą być w żaden sposób pokryte z dochodów miasta.	
Niedobór bowiem wynosi w r. 1867	21.926 zł. 58½ c.
" " " " 1868	7.056 zł. 15. c.
Między źródła przychodu na rok 1868 przyjęto pożyczkę z galic. kask oszczędności	
w kwocie	50.000 zł.
Długi miasta wynoszą	77.500 zł. 99 c.
Na pokrycie wydatków nałożyło miasto dodatek gminny od podatku konsumcyjnego, a mianowicie:	
50% od wódki,	
50% " piwa,	
30% " mięsa.	

Dodatki te ciężą bezpośrednio na konsumentach i wyżej nie dadzą się podnieść, a jednak pomimo tych dodatków niedobór stał się chroniczną słabością, którą zwyczajnymi środkami usunąć nie można.

Pobieranie opłat od tych, którzy dróg, ulic, placów, mostów etc. używają, zużywają i zanieczyszczają, jest jako nowe źródło dochodu miastowego słuszne, i sprawiedliwe.

Z tych powodów komisya administracyjna wnosi:

„Wysoki Sejm raczy przychylić się do prośby miasta Stanisławowa, o udzielenie prawa poboru ko-
pytkowego i uchwalić załączony /. projekt do ustawy.“

Badeni

zastępca przewodniczącego.

Lawrowski

sprawozdawca.

Ustawa

o uprawnieniu miasta Stanisławowa do pobierania kopytkowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Megu Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, ustanawiam co następuje:

Art. I.

Miasto Stanisławów otrzymuje prawo pobierania myta „kopytkowego“ na dziesięciu do miasta prowadzących drogach, na przeciąg lat dziesięciu.

Rogatki mają być postawione na następujących drogach w punkcie, gdzie wchodzą w obręb miasta: na drodze od wsi:

- a) Mykietyńce - Knihynin,
- b) Krechowce - Knihynin,
- c) Pasieczna - Knihynin,
- d) Opryszowce - Knihynin,
- e) Czukałowka - Knihynin,
- f) Krechowce - Knihynin, (ulica lipowa)
- g) Zagwozdź - Knihynin,
- h) Wolczyniec - Knihynin,
- i) na drodze do kolei żelaznej.

Art. II.

Oplatę myta należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta, według następnego wymiaru:

1) od konia, osła lub muła w zaprzęgu	3 ct.
2) od sztuki bydłęcia rogatego w zaprzęgu	2 „
3) od bydła luzem idących, od konia, osła muła — od sztuki bydłęcia	1 „
4) od sztuki owiec, kóz, nierogacizny, jagnięcia, kozłęcia z matką lub bez matki, od źrebięcia z klaczą, lub bez klaczy	1/2 „

Art. III.

Wszystkie dla dróg krajowych istniejące przepisy, co do uiszczania opłaty mytniczej, co do uwolnienia od tejsze, jakoteż co do przestępstw i kar, stosują się także do opłaty kopytkowego w Stanisławowie.

Art. IV.

Blizsze postanowienia względem przeprowadzenia tej ustawy, wyda reprezentacya gminy za potwierdzeniem Wydziału powiatowego.

Ustawa

o wprowadzeniu do obrotu banknotów w złocie

z dnia 15 października 1926 r.

Prezydent Rzeczypospolitej, na podstawie art. 110 Konstytucji, a także art. 10 i 11 ustawy z dnia 15 października 1926 r. o wprowadzeniu do obrotu banknotów w złocie, postanowił:

- 1) wyemitować banknoty w złocie w następujących nominałach:
 - a) 100 zł
 - b) 50 zł
 - c) 20 zł
 - d) 10 zł
 - e) 5 zł
 - f) 2 zł
 - g) 1 zł
- 2) wyemitować banknoty w złocie w następujących nominałach:
 - a) 100 zł
 - b) 50 zł
 - c) 20 zł
 - d) 10 zł
 - e) 5 zł
 - f) 2 zł
 - g) 1 zł

Art. II

- 1) Banknoty w złocie, o których mowa w art. I, są w obiegu równoważne z gotówką.
- 2) Banknoty w złocie, o których mowa w art. I, są w obiegu równoważne z gotówką, jeżeli zostały wyemitowane przez Bank Państwa.
- 3) Banknoty w złocie, o których mowa w art. I, są w obiegu równoważne z gotówką, jeżeli zostały wyemitowane przez Bank Państwa, a także przez Banki państwowe i Banki prywatne, jeżeli zostały wyemitowane z jego zezwolenia.
- 4) Banknoty w złocie, o których mowa w art. I, są w obiegu równoważne z gotówką, jeżeli zostały wyemitowane przez Bank Państwa, a także przez Banki państwowe i Banki prywatne, jeżeli zostały wyemitowane z jego zezwolenia.

Art. III

Banknoty w złocie, o których mowa w art. I, są w obiegu równoważne z gotówką, jeżeli zostały wyemitowane przez Bank Państwa, a także przez Banki państwowe i Banki prywatne, jeżeli zostały wyemitowane z jego zezwolenia.

Art. IV

Banknoty w złocie, o których mowa w art. I, są w obiegu równoważne z gotówką, jeżeli zostały wyemitowane przez Bank Państwa, a także przez Banki państwowe i Banki prywatne, jeżeli zostały wyemitowane z jego zezwolenia.

